

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **U. K.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2019, č. j. 13 A 32/2019 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta JUDr. Ing. Jakuba Backy **se určuje** částkou 8228 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým městský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 4. 2019, č. j. KRPA-169126-23/ČJ-2019-000022-ZSV. Tímto rozhodnutím žalovaná rozhodla o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Zajištění stěžovatele předcházelo dne 28. 4. 2019 výjezd policejní hlídky na pokyn dozorčí služby ke konfliktu mezi spolubydlicími na ulici J. 326/5, P. 10 - H. Hlídka na místě ztotožnila stěžovatele; při provádění lustrace však zjistila, že se jedná o osobu, která prochází v evidenci nežádoucích osob jako nežádoucí cizinec od 4. 5. 2018, přičemž v Schengenském informačním systému II je ohledně stěžovatele obsažen český záznam, s platností do 20. 5. 2019. Z tohoto důvodu hlídka zajistila stěžovatele podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Při následném podání vysvětlení téhož dne (tj. 28. 4. 2019) stěžovatel uvedl, že poprvé přijel do České republiky dne 25. 9. 2017. Od té doby pobývá na území České republiky stále. Přijel za prací, neboť doma v Uzbekistánu má velké potíže, proto si potřebuje vydělat peníze. Dále uvedl, že v Uzbekistánu žijí jeho tři děti, manželka, sestra a bratr, přičemž bratr žil 10 let v České republice, *„odjel však teď domů a už zde nebydlí. 15. 4. 2019 odjel domů. Já za ním přijel na návštěvu“*. V České republice má jen synovce. Pracuje jako zedník v Praze i mimo Prahu. Nemá zde žádné ekonomické, kulturní ani společenské vazby či závazky nebo pohledávky.

[3] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutím žalované ze dne 28. 11. 2017, č. j. KRPA-354585-21/ČJ-2017-000022, ve spojení s rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3. 5. 2018, č. j. CPR-1517-7/ČJ-2018-930310-V230 (kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a dříve uvedené rozhodnutí žalované o správním vyhoštění potvrzeno), neboť stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně bez víza v období od 27. 9. 2017 do 2. 10. 2017. V řízení o správním vyhoštění stěžovatel neuváděl žádné skutečnosti, které by bránily jeho vycestování. Ke svému soukromému a rodinnému životu na území České republiky se nijak nevyjádřil.

[4] Stěžovatel byl následně po svém zajištění (tj. 28. 4. 2019) umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková. V tomto zařízení požádal dne 2. 5. 2019 o udělení mezinárodní ochrany podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Následně (dne 3. 5. 2019) vydalo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutí, č. j. OAM-264/LE-BA02-VL13-PS-2019, o zajištění stěžovatele ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo jej pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve). Stěžovatel však napadl správní žalobou rozhodnutí žalované o zajištění podle zákona o pobytu cizinců – tedy rozhodnutí ze dne 28. 4. 2019, č. j. KRPA-169126-23/ČJ-2019-000022-ZSV. Následně pak v doplnění žaloby ze dne 5. 6. 2019 prostřednictvím ustanoveného zástupce uvedl, že žalovaná *„patrně zcela dezinterpretovala informaci, podle níž žalobcův bratr krátce před žalobcovým zajištěním (dočasně) odcestoval do vlasti a patrně vyšla z toho, že bratr definitivně opustil území České republiky, a eventuálnímu rozhodnutí (stěžovatel měl zde na mysli patrně zásah, pozn. uvedena Nejvyšším správním soudem) do rodinného a soukromého života žalobce se věnovala zcela zkratkovitým a nedostatečným způsobem“*.

II. Rozhodnutí městského soudu

pokračování

[5] Městský soud stěžovatelo v žalobu zamítl s tím, že odůvodnění žalované považuje za dostatečné. Z rozhodnutí je podle městského soudu zřejmé, proč žalovaná dospěla k uvedenému závěru o zajištění stěžovatele. Správní orgán je povinen zabývat se otázkou realizovatelnosti vyhoštění cizince nejpodrobněji v rozhodnutí o správním vyhoštění, což bylo v této věci splněno. Stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění, toto rozhodnutí však žalobou nenapadl. Městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 Azs 5/2016 - 25, ze kterého vyplývá, že je-li již vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění a toto rozhodnutí je pravomocné a vykonatelné (a není napadeno správní žalobou), může žalovaná ohledně možných překážek vyhoštění stěžovatele v řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění vyjít přímo z tohoto pravomocného a vykonatelného rozhodnutí, aniž by si musela o možných překážkách vyhoštění stěžovatele činit pouze předběžný úsudek. Městský soud dále připomněl, že stěžovatel se v řízení o správním vyhoštění ke svému soukromému a rodinnému životu nevyjádřil, přestože k tomu měl prostor. V řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění pak uvedl, že celá jeho rodina (vyjma synovce, ke kterému však žádné další informace neuvedl) žije v Uzbekistánu, a to včetně bratra, který dříve pobýval 10 let v České republice. Z tohoto důvodu považoval městský soud tvrzení o dočasném odjezdu bratra stěžovatele za účelové, neboť stěžovatel dříve výslovně uvedl, že bratr v České republice již nebydlí.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[6] Rozhodnutí městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, v níž uvedl, že uvedený rozsudek napadá z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že městský soud přejal postoj žalované, podle něhož není třeba eventuální zásah do soukromého nebo rodinného života stěžovatele zkoumat s ohledem na posouzení této otázky v řízení o správním vyhoštění, přičemž částečně se pokusil nahradit chybějící úvahu žalované, což stěžovatel považuje za zcela nepřipustný postup. Odkázal přitom na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, ze kterého vyplývá povinnost správního orgánu zabývat se v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. Mezi takové překážky přitom patří i nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života stěžovatele. Žalovaná měla povinnost vypořádat se s tím, zda je pobyt bratra stěžovatele natolik závažnou překážkou a došlo by k takovému zásahu do soukromého nebo rodinného života stěžovatele, že nelze uvažovat o realizaci stěžovatelova vyhoštění. K závěru, že zásah do soukromého a rodinného života vůbec nepřipadá v úvahu, však žalovaná neměla dostatek podkladů.

[8] Žalovaná se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Podstata této věci tkví z posouzení otázky, zda žalovaná (jakož i následně městský soud) dostatečně posoudila, zda žalobou napadené rozhodnutí o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění nebude představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života s ohledem na pobyt stěžovatelova bratra na území České republiky.

[12] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění má správní orgán povinnost zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění, jsou-li mu v době rozhodování o zajištění známy nebo vyšly-li před rozhodnutím o zajištění najevo. Mezi tyto překážky přitom patří také případný nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. To ostatně plyne právě z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, na který stěžovatel také sám odkazuje. Současně však Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v případě stěžovatele žalovaná (jakož i městský soud) všechny relevantní skutečnosti náležitě zohlednila.

[13] Stěžovatel má za to, že rozhodnutím o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění a následnou realizací správního vyhoštění dojde k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného života, neboť na území České republiky má žít jeho bratr.

[14] Z obsahu spisového materiálu je jasné zřejmé, že v řízení o správním vyhoštění stěžovatel žádné skutečnosti svědčící o existenci jeho rodinného života na území České republiky neuváděl (viz zejm. str. 2 dole až str. 4 nahoře, str. 5 dole až str. 6 nahoře rozhodnutí žalované o správním vyhoštění stěžovatele ze dne 28. 11. 2017, č. j. KRPA-354585-21/ČJ-2017-000022; str. 3 dole a str. 4 nahoře rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3. 5. 2018, č. j. CPR-1517-7/ČJ-2018-930310-V230).

[15] V podání vysvětlení ze dne 28. 4. 2019, které předcházelo jeho zajištění za účelem správního vyhoštění, stěžovatel výslovně uvedl, že jeho 3 děti, manželka, sestra i bratr žijí v Uzbekistánu, kde má také rodinný dům. Na otázku, zda má v České republice nějaké další příbuzné, uvedl: „Mám zde rodného bratra, který zde 10 let žije. Odjel však teď domů a už zde nebydlí. 15. 4. 2019 odjel domů. Já za ním přijel na návštěvu. Tady mám synovce.“ Dále pak uvedl, že mu není známa žádná překážka, která by mu znemožňovala vycestování z území České republiky do Uzbekistánu. V České republice chtěl pracovat, protože má velké dluhy a problémy. Žalovaná následně tyto okolnosti ve svém rozhodnutí patřičně

pokračování

zohlednila – viz str. 9 dole a str. 10 nahoře rozhodnutí žalované ze dne 28. 4. 2019, č. j. KRPA-169126-23/ČJ-2019-000022-ZSV, přičemž dospěla k závěru, že není žádný důvod, pro který by nebylo možné stěžovatelovo vycestování do Uzbekistánu. Z rozhodnutí je naprosto zřejmé, jaké úvahy vedly žalovanou k uvedenému závěru a co při svém posuzování považovala za podstatné.

[16] Jak vyplývá z výše citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, správní orgán má povinnost zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění, jsou-li mu v době rozhodování o zajištění známy nebo vyšly-li před rozhodnutím o zajištění najevo. Stěžovatel však v řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění netvrdil, že má na území České republiky silné rodinné vazby. Naopak uvedl, že celá jeho rodina (vyjma synovce, ke kterému se však nijak blíže nevyjádřil) žije v Uzbekistánu.

[17] Nejvyšší správní soud k tomuto uvádí, že je především na samotném cizinci, aby tvrdil a prokázal, že realizaci správního rozhodnutí budou jeho práva nepřiměřeně zasažena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60). Stěžovatel přitom sám výslovně uvedl, že jeho bratr již v České republice nepobývá, ale že se vrátil do Uzbekistánu. Ani v řízení o správním vyhoštění nenamítal, že by uložením správního vyhoštění jeho soukromý a rodinný život nějak utrpěl; ke svému soukromému a rodinnému životu neuvedl nic. Až v řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění uvedl, že v České republice pobýval 10 let jeho bratr, který však již odjel do Uzbekistánu, a nyní synovec. V doplnění žaloby ze dne 5. 6. 2019 pak uvedl, že bratrův odjezd do Uzbekistánu byl pouze dočasný. V době rozhodování správního orgánu o zajištění za účelem správního vyhoštění však nic nenasvědčovalo tomu, že by vycestování stěžovatele představovalo jakýkoli zásah do jeho soukromého či rodinného života.

[18] Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s názorem městského soudu, že tvrzení stěžovatele o dočasném odjezdu bratra je pouze účelové. Pakliže by stěžovatelovo správní vyhoštění představovalo skutečný zásah do jeho soukromého a rodinného života, jistě by byl schopen uvést konkrétní skutkové okolnosti, které by o tomto zásahu svědčily – a to již v řízení o správním vyhoštění. Sám stěžovatel však uvedl, že do České republiky přijel za prací a potřebuje vydělat peníze, aby mohl provdat dceru a poslat děti do dobré školy. Tyto okolnosti však nelze považovat za takové, které by bránily stěžovatelovu vycestování z České republiky.

[19] Pokud se týká námitky, že se městský soud pokusil nahradit chybějící úvahu žalované o možném zásahu do soukromého či rodinného života stěžovatele, Nejvyšší správní soud uvádí, že žalovaná tuto úvahu zahrnula do svého rozhodnutí – konkrétně se tímto zabývá na str. 9 dole a str. 10 nahoře napadeného rozhodnutí. Žalovaná výslovně uvedla, z jakých informací o stěžovatelově rodinném životě vycházela a proč žádný zásah v případě realizace správního vyhoštění nehrozí. Vycházela při tom zejm. z tvrzení samotného stěžovatele ze dne 28. 4. 2019. Současně si k možnosti vycestování stěžovatele do Uzbekistánu vyžádala závazné stanovisko Ministerstva vnitra, které je součástí spisu a ze kterého vyplývá, že stěžovateli v Uzbekistánu žádné nebezpečí nehrozí. Nelze tedy se stěžovatelem souhlasit ani v tom, že by žalovaná neměla pro posouzení možného zásahu do jeho soukromého a rodinného života dostatek podkladů.

[20] Městský soud tedy nepochybil, považoval-li rozhodnutí žalované ohledně možného zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele za dostatečně odůvodněné.

V. Závěr a náklady řízení

[21] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[23] Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí zástupci stěžovatele, který byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Zástupce stěžovatele, advokát JUDr. Ing. Jakub Backa, byl stěžovateli ustanoven již v řízení o žalobě usnesením městského soudu ze dne 15. 5. 2019, č. j. 13 A 32/2019 - 21. V řízení před Nejvyšším správním soudem ustanovený advokát učinil dva úkony právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], kterým bylo podání kasační stížnosti, a dále uskutečnění porady s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu], neboť doložil konání této porady se stěžovatelem v Zařízení pro zajištění cizinců v Balkové dne 21. 6. 2019 v délce 75 minut. Z těchto důvodů ustanovenému advokátovi náleží za každý tento úkon odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu], celkem tedy 6800 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený advokát dále doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, musí být tato odměna a náhrada hotových výdajů dle 35 odst. 10 s. ř. s. navýšena o částku odpovídající DPH 21 %. Celkem tedy bude ustanovenému zástupci z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacena částka 8228 Kč, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu